

тукъ и нѣщо, което ще затрогне патриотичнитѣ струни на сърдцето му: именно, една българска колония, малка на брой, но значителна откъмъ нравствени качества. Какъ би могълъ да си помисли Селимински въ Букурещъ, че тъкмо въ огнището на тъй опасния гърцизъмъ той ще попадне на нѣкои отъ най-добритѣ и даровити български младежи, въодушевени отъ идеята да работятъ за националното съвземане и духовното възмогване на народа си? Невѣроятното е, обаче, действителност. Самъ Селимински, въ нѣкои откъслечни бележки и въ писмата си, изтъква двойната си приятна изненада — следъ разочарованията и умората си въ Влашко — по следния начинъ:

„Въ Атина картината изведнажъ се промѣни. Нови надежди, по-обширни разсждения самодейно почнаха да ме въодушевяватъ: тукъ паметници на мъдростта, културата и свободата, тамъ примѣри на необикновенъ умъ, на техниката, другаде — на справедливостта, и по-нататъкъ — на родолюбието, славата и безсмъртието . . . Такива свещени примѣри не можаха да не раздвижатъ и най-бездушнитѣ, най-безчувственитѣ. А най-важното е, че се засрамихъ отъ предпоследното си решение, тъй като тукъ заварихъ мнозина българи младежи, надарени съ благородни чувства, пламенна ревност и истинско родолюбие. Тѣ, макаръ и да общуватъ съ гърци и да слушатъ разни мисли, се запазватъ невинни и предани отъ все сърдце и душа на родината и народа си. Така тѣ, вървейки успоредно съ положението на България и това на Гърция, не само че не се отчайватъ, но и взеха най-благородното решение, особено откакъ ги уведомихъ за голѣмото родолюбие на Ваша почтенностъ (— думата е за Априлова). Тѣ решиха като пчели да събератъ отъ градинитѣ на музитѣ и грациитѣ колкото блага намѣрятъ, за да приготвятъ сладкъ жизненъ сокъ за душитѣ на сънародната ни младежъ, която невежи учители толкова вѣкове сж хранили съ рѣждивитѣ сокове на робското учение. И тъй, вдъхновени отъ известно време като отъ Светия духъ, тѣ взеха да се събиратъ на заседания, за да решатъ въпроса за подобрене на родния ни езикъ . . .“

Тѣзи редове образуватъ часть отъ едно дълго послание до Априлова, датовано отъ 17 септемврий 1840 г. И въ тѣхъ ни прави поразително впечатление, най-напредъ, въодушевеното преклонение на българина предъ величието на древната